

BAG
OM EN

DEBAT

12 navngivne specialpsykologer og specialpsykologer under uddannelse fra Psykiatrisk Center København har i Dagens Medicin opfordret både psykologer og læger til ”at lægge de skarpe penne i skuffen” og i stedet sammen tænke i, hvordan man videreudvikler det tværfaglige arbejde til gavn for de psykiatriske patienter og deres familier. Opfordringen kan læses på Dagensmedicin.dk. Psykolog Nyt har bedt en af dem, *Kristin Munch Ryg*, uddybe debattørernes budskaber:

S: ’De skarpe penne’ udtrykker et modsætningsforhold mellem repræsentanter for de to faggrupper i psykiatrien. Hvad består det i?

KMR: ’De skarpe penne’ refererer til en fagpolitisk polarisering af argumenterne, som vi oplever ligger et stykke væk fra hvordan specialpsykologordningen fungerer i praksis. Vi ønskede at fokusere på, at synergien mellem de forskellige fagligheder kan højne kvaliteten af det, vi leverer til patienterne.

Ved uddannelsen opnår vi kvalifikationer, der sidestiller os med lægerne, bl.a. i forhold til vurdering af psykopatologi. Men hvor lægen på basis af sin uddannelse bedre kan forstå somatiske og neurologiske forhold, bidrager vi til diagnostikken med fx vores viden om udviklingspsykologi og kognitive ressourcer. Ingen af perspektiverne kan undværes, hvis man vil tage den bio-psyko-sociale forståelsesramme alvorligt.

S: I taler i debatindlægget om, at uddannelsen til specialpsykolog fra 2010 har bidraget til en positiv udvikling i samarbejdet. Hvorfor kommer debatindlægget så nu?

KMR: Indlægget var foranlediget af den aktuelle debat i Dagens Medicin. Det vedrører temaer, vi i lang tid har diskuteret. Selv om ordningen efterhånden er ved at være veletableret og vi oplever en stigende anerkendelse, også fra tidligere skeptikere, er det også vedvarende nødvendigt, at vi som gruppe tydeliggør, hvad vi tilfører, og hvilke opgaver vi ikke mener vi er kompetente til at udføre, såsom somatisk undersøgelse og medicinering.

Men tiden er moden til at undersøge, hvordan praksis videre kan justeres, hvis ordningen i endnu højere grad skal kunne bidrage til at løse psykiatriens udfordringer både i forhold til fx øget inddragelse af patienter og pårørendes perspektiv samt strukturelle problemer med bemanning.

S: Mærker patienterne rivaliseringen mellem læger og psykologer? Og hvordan vil de mærke, hvis tingene ændrer sig?

KMR: Vi tror som sådan ikke, at patienterne bemærker nogen rivalisering – der er mere tale om en overordnet fagdebat end noget, som foregår i hverdagen. Det er jo ikke sådan, at læger og psykologer ikke hver især anerkender den brede vifte af problemstillinger, snarere at vi vægter perspektiverne forskelligt.

Der hvor patienterne kan bemærke specialpsykologernes tilstedeværelse, er nok netop i udvidelsen af perspektivet. Fx når temaet ved en indlæggelse er, at ”patienten har haft medicin-svigt, som har medført akut forværring af symptomer”, vil psykologen nok i højere grad fokusere på: Hvorfor er patienten holdt op med at tage medicin? Hvilke psykosociale forhold kan også være vigtige for at øge patientens mulighed for at undgå indlæggelse?

Ligeledes har vi en spidskompetence i forståelsen af, hvordan fx kognitiv funktion eller psykologisk udvikling kan være væsentlige faktorer på linje med neurologiske eller somatiske forhold, i forståelsen af et forløbs udvikling.

S: Har I fra lægelig side modtaget reaktioner på debatindlægget?

KMR: Reaktionerne har udelukkende været positive, hvilket for os bekræfter en åbenhed for, at psykiatrien kan profitere af en udvidelse af perspektivet – når blot man kommer uden om at skulle diskutere, hvilken faglighed der ”har ret”. Vi tror, mange psykiatere vil være enige i, at der er behov for fortsat samarbejde for at kunne rumme kompleksiteten.

S: Tror du, at der vil blive lyttet til jeres opfordring? Og hvad skal der til, for at de to faggrupper opfatter hinanden med ligelig respekt?

KMR: Vi har, i hvert fald i vores gruppe, fået en respektfuld og positiv modtagelse, om end med en vis indledende skepsis. Udfordringen består nok mere i at fastholde det kontinuerlige fokus på integration af perspektiverne fra begge sider. Samt at få set nærmere på nogle af de praktiske og reelle juridiske udfordringer – det kan vi jo håbe, at der på sigt bliver mulighed for. ■

Jørgen Carl, redaktør